

DE BEWONERS VAN DE ATMOSFEER

Wie zijn de bewoners van de atmosfeer? Eigenlijk wij allemaal. Kijk je naar de atmosfeer van een planeet, dan ontdek je dat het leven altijd afhankelijk is van de wisselingsmogelijkheden in die atmosfeer. Als ik dus wil spreken over de mensheid, zou niemand mij daarvan kunnen weerhouden. Maar ik denk dat dit niet de bedoeling is. Ik heb geprobeerd een kleine indeling te maken. We kunnen daarmee beginnen en zullen dan wel zien waar we terecht komen.

Er zijn de atmosfeergebonden bewoners. Deze vallen uiteen in materieel leven en in energie leven. Beide vormen komen in de atmosfeer voor, beide zijn voor een bestaan gebonden aan de atmosfeer en beide zullen door een voortdurende uitwisseling - hetzij van gassen hetzij van energie - in die atmosfeer kunnen bestaan. Dan zijn er de niet atmosfeer gebonden die in die atmosfeer leven. Dat zijn wezens die eigenlijk niet behoren tot hetzelfde dimensionaal vlak waartoe de mensheid behoort: daartoe behoren om maar wat te noemen ook luchtgeesten. Deze persoonlijkheden, entiteiten of wezens zouden ook kunnen bestaan in de ruimte of overal elders. Hun bestaan op aarde is meer gebaseerd op bepaalde geestelijke mogelijkheden en kwaliteiten. In vele gevallen is voor hen de levensbehoefte de uitwisseling van gedachten en soms het opdoen van bepaalde ervaringen.

Hebben we die indeling gemaakt zo eenvoudig als ze is, dan kunnen we al direct een paar conclusies trekken: Allereerst hebben wij te maken met wezens, die voor hun bestaan in deze vorm afhankelijk zijn van een atmosfeer zoals die van de aarde. Er zijn ook wezens, die in een dergelijke atmosfeer plegen voor te komen en daar leven, omdat ze daar bepaalde levens- en gedachte-impulsen kunnen ontvangen, die voor hen kennelijk belangrijk zijn. En daaraan moeten we dan weer onmiddellijk een conclusie gaan verbinden (het hele onderwerp hangt van conclusies aan elkaar zoals u zult merken): Als in een atmosfeer bepaalde invloeden sterk aanwezig zijn, die daarbuiten niet of veel schaarser voorkomen, dan moeten we aannemen dat die atmosfeer een bijzondere kwaliteit heeft. Misschien zouden wij het met een beetje plagiaat een biosfeer kunnen noemen waarin het leven mede wordt bepaald door allerlei gedachteprocessen en uitwisselingen van potentiaal. Nu blijkt in de praktijk inderdaad dat, als je eenvoudige gedachten van een mens wilt opvangen op aarde, je je niet hoger in de atmosfeer kunt bewegen dan ongeveer 1.000 á 1.200 m. Daarboven krijgen we een verwazing: er vloeien teveel invloeden samen en het is niet meer mogelijk een bepaalde emotie of een bepaald denkbeeld uit het geheel te lichten en te blijven volgen. De wezens, die hierin erg veel interessen hebben, kunnen behoren tot de astrale sfeer of tot bepaalde geestelijke sferen. Voor hen is de gedachte erg belangrijk.

In nog veel meer gevallen is emotie bij mensen, dieren en planten voor hen een soort voedingsmiddel. Zij zullen zich bewegen rond de aardkorst in een laag van ongeveer 1000 à 1200 m. boven het aardoppervlak. Gaan we iets hoger kijken, dan ontdekken we dat er een gemeenschappelijke gedachtesfeer bestaat, die in termen van atmosfeer berekend ongeveer loopt van 2 tot 10 km. buiten het aardoppervlak. In deze omgeving zullen de gemeenschappelijke gedachten van de mensen bijzonder sterk tot uiting komen. Er is hier afleesbaarheid voor de gehele mensheid. In deze afdeling zal dus een entiteit, die interesse heeft in de ontwikkeling van de mensheid of van een grote groep van de mensheid, zich kunnen bewegen. Wij vinden op deze hoogte vaak energiekernen (te vergelijken met kleine in zich besloten magnetische verschijnselen), die sterk geïnteresseerd zijn in b.v. een volk, een bepaald deel van een volk, een bepaalde soort etc.. We noemen hen rassen en groepsgeesten, maar er zijn er bij, die helemaal niet ingrijpen, die helemaal geen behoefte hebben om zich bezig te houden met de vorming en ontwikkeling van wat er op aarde bestaat. Het zijn meer observerende entiteiten en wat zij proberen af te lezen is eigenlijk, geloof ik, het aantal mogelijkheden dat er in een bepaalde groep zit. Als we nog iets hoger gaan (dat is globaal geschat van 10 km tot 300 km), dan vinden we een gebied waarin stralingen een ontzettend grote rol spelen. Er zijn wezens, die voor die straling erg gevoelig zijn en zich daarin a.h.w. koesteren, zoals u zich koestert in de zonnestralen ergens op een ligweide of op het strand. Als je deze entiteiten bekijkt, dan blijkt dat ze eigenlijk een dimensie meer hebben. Zij worden

aangetrokken tot die atmosfeer omdat deze de neiging heeft als een soort lens te werken. We krijgen dus in de atmosfeer bepaalde lagen waarin ionisatieverschijnselen e.d. optreden waardoor straling scherp wordt gebundeld of in bepaalde gevallen wordt weerkaatst, zodat we een dubbele dosis krijgen als we net boven zo'n laag verblijven.

Dit zijn dan de wezens, die niet gebonden zijn aan de atmosfeer: ze kunnen die rustig verlaten. Aan de andere kant zijn er echter ook wezens, die de atmosfeer nodig hebben. Denk maar eens aan de mensen en de hele familie van de warmbloedige vertebraten. Wil je je afvragen, of er nu specifieke bewoners van de atmosfeer zijn? Misschien zul je dan zeggen: iemand die vliegt (b.v. een vogel), staat een beetje dicht bij die atmosfeer dan iemand die op aarde loopt.

Maar wat zijn vogels eigenlijk? Dat zijn wezens die zich uit vliegende reptielen hebben ontwikkeld. Over het algemeen gaan ze niet zo hoog. Vogels, die meer dan 3000 m. hoog komen, zijn er bijna niet. Een enkele kan het wel eens halen, maar de meeste en dat zijn verschillende soorten blijven op een redelijke vlieghoogte van tussen de 500 en 2000 m.

Dat zijn de toppen die ze bereiken. Er zijn zelfs soorten die heel wat dicht bij de aarde blijven. De vogels zou ik dus niet de specifieke bewoners van de atmosfeer willen noemen. Ze zijn natuurlijk stoffelijk en ze hebben de atmosfeer nodig, ze hebben een ademhaling gebaseerd op een zuurstofomzetting, maar kijk ik nu naar de elementen zelf, dan kom ik tot de conclusie dat er in de atmosfeer wel degelijk wezens leven. Die wezens zijn ook weer energiewezens. Ze worden sterk beïnvloed o.m. door lucht/aardepotentialen. Magnetische wervelstormen kunnen voor hen zeer gevaarlijk en soms dodelijk zijn. Er zijn ook andere soorten die daardoor juist gevoed worden. Als we hun een naam willen geven, dan noemen we hen "luchtgeesten" ze behoren tot de familie van de elementalen. Dat is net zoiets als te zeggen: de mens behoort tot de familie van de levenden. Als ik nu deze entiteiten beschouw, dan blijkt dat ze energie hebben. De energie die ze nodig hebben onttrekken ze voor een deel aan de omgeving. Zou je nagaan wat voor vorm van energie het is, dan blijken er grote verschillen te zijn. Er zijn bepaalde luchtgeesten, die aan hun omgeving warmte onttrekken. Deze entiteiten kunnen allerlei vormen aannemen. Ze gedragen zich eigenlijk een beetje als een astrale schil. Hun wezen zelf is kracht.

Om die kracht te verkrijgen hebben ze warmte nodig. Waar warmte is n.l. kunnen zij die omzetten in voor hen belangrijke energie en daardoor koelt het in de omgeving wat af. Als u in bepaalde Arabische landen hoort vertellen van koude duivels, dan zitten we heel dicht bij dit soort entiteiten. Hun gedrag is over het algemeen tamelijk menselijk. Misschien zouden we ze verre familie van de Djinni kunnen noemen. En het is heel goed mogelijk, dat sommige van hen zich in het bijzonder met kracht voeden als er door de warmte overal kleine wervelstormpjes ontstaan. Er is een geloof bij woestijn bewoners dat dergelijke wervelstormpjes, kleine stofwervelingen, het huis zijn van een djinn. Mogelijk is het. Wat doet zo'n wezen ten aanzien van zijn omgeving?

In de eerste plaats: het communiceert met zijn soortgenoten.

In de tweede plaats: het probeert zichzelf in stand te houden en wel door het onttrekken van energie aan zijn omgeving.

In de derde plaats: het heeft een denkvermogen. Maar dit heeft een veel beperkter herinnering dan voor een mens mogelijk is. Ik geloof zelfs dat er een aantal dieren zijn wier herinneringsvermogen aanmerkelijk groter is dan van deze luchtgeesten. Hun reactie is daarom altijd gericht op ogenblikkelijke omstandigheden. Daarbij maken ze op ons een wispelturige indruk, omdat we niet goed begrijpen waarom ze op een bepaalde manier ageren.

Als een mens in gevaar is, dan zal zo'n entiteit het ene ogenblik proberen die mens te beschermen, het andere ogenblik is ze eigenlijk eerder een aanvaller geworden. Ga je het nader onderzoeken, dan blijkt: in het eerste geval bevond die mens zich in een omgeving die voor het wezen zelf geen enkele attractie had. Als levend wezen, als gedachtebron, trok het de aandacht: er was nood. Die nood was een situatie waarop de entiteit kon reageren, dus reageerde ze: bijna een automatisch proces. In het andere geval echter, bevond die mens zich ergens waar voedsel was voor die entiteit. En aangezien energiehonger bij dergelijke wezens zeer groot kan zijn (hun omvang neemt namelijk toe naarmate ze meer energie hebben, maar als ze kleiner beginnen te worden, hebben ze een soort geeuwhonger naar alles wat er in de buurt te vinden is), vallen ze aan. Niet zozeer een speciale mens, maar een mens produceert

warmte en op dat ogenblik is voor die hongerige geest de warmte van een mens erg belangrijk. Het resultaat is, dat het menselijke wezen niet goed meer kan functioneren, omdat er een ondertemperatuur ontstaat. Het is krankzinnig, als dat gebeurt in de tropen waar deze wezens zich het meest plegen op te houden. Je vraagt je dan af, of hier nu demonen aan de gang zijn of dat het een vergiftigingsverschijnsel is.

Dergelijke entiteiten worden overigens ook wel gebruikt door bepaalde magiërs. Als ze zo'n wezen namelijk kunnen wennen aan een bepaald signaal, dan kunnen ze het ook richten op een bepaalde persoon. Ze geven het idee dat die persoon preferent voedsel is. Dan zal een deel van de levenskracht van die mens via de omzettingen, die er in zijn lichaam plaatsvinden, voortdurend worden onttrokken door zo'n geest die dat heel prettig vindt: een lekker hapje. Het is hem gezegd: dat is voor jou. Maar die mens wordt steeds zwakker, want zijn lichaam moet steeds meer opbrengen om normaal te blijven functioneren en zal daarbij steeds meer zijn eigen reserves gaan aanspreken. Die mens wordt dus kwetsbaarder. Deze vorm van magie zit heel dicht bij een bepaalde doodsmagie.

Dan hebben we andere luchtgeesten (ik noem ze allemaal maar luchtgeesten omdat ze daarin leven), die ook behoren tot de elementalen, maar toch op een heel andere manier. Deze wezens zijn ingesteld op het bewustzijn dat ze rond zich vinden. Hun voeding is de beweging van de lucht zelf. En omdat er altijd een verschil in beweging is tussen de aarde en de atmosfeer zelf (vandaar op een bepaalde hoogte de z.g. "jet-streams" waarmee winden met een vaste richting en een enorme kracht om de aarde razen), hebben ze eigenlijk de mens of alle leven op aarde niet nodig. Maar de gedachten die de mensen uitstralen zijn voor hen erg interessant. We zien dergelijke entiteiten soms boven een gebied waarin bepaalde gedachten erg onaangenaam aandoen opeens a.h.w. een soort zuiger gebruiken (het is alsof ze een werveling naar zich toe veroorzaken) en daarmee wordt een deel van dat gemeenschappelijk denken vermalen en veranderd. Het is alsof ze bepaalde vormen van gedachte-energieën verteren. Voor zover mij bekend is, hebben ze er zelf geen voordeel van. Het schijnt eerder een kwestie te zijn van iets uit de weg ruimen wat hun welbehagen schaadt. Deze soort heeft bovendien een veel groter bewustzijn dan normaal. Het is een bewustzijn dat in bepaald opzicht althans met het menselijke vergeleken kan worden. Er is een zeer goed geheugen: in sommige opzichten bijna fotografisch. Eenmaal geregistreeerde signalen zullen later altijd herkend worden. Er is een combinatievermogen en een beredeneringsvermogen. Ook als die beredenering menselijk gezien niet logisch is, maar geheel is aangepast aan de eigen levensomstandigheden en daarmee ook aan de behoefte aan een zeker welbehagen van deze entiteiten.

Kijken we wat ze doen, dan zien we dat ze voor de mensheid zowel als voor de atmosfeer, vaak reinigend werken. Was de eerste soort waarover ik het had vooral te vinden in de omgeving van de equator, althans in de warmste streken, zo blijkt deze soort zich nergens iets van aan te trekken. Ze beweegt zich over de gehele planeet en is net zo goed aan te treffen bij de polen als bij de equator. Wel blijkt dat dergelijke entiteiten een zeker onbehagen ervaren, wanneer er zware elektrische ontladingen in de atmosfeer plaatsvinden. Dat betekent dat ze bij onweer meestal niet in de buurt zijn of op heel grote hoogte en dat ze als noorderlichtverschijnselen e.d. optreden eveneens niet actief zijn zo al aanwezig. Dat "niet actief zijn" moet vermoedelijk worden verklaard door een zich beschermen tegen de omgeving waarbij ze zich meteen afsluiten voor alle inkomende signalen en gelijktijdig hun eigen uitgaande signalen tegenhouden. Deze entiteiten zijn dus wel erg interessant.

Gaan we nu nog verder naar boven, dan vinden we iets wat ik "energiekwallen" zou willen noemen. Het klinkt een beetje gek. We hebben hier te maken met wezens die bepaalde vormen van lichtere gassen, die aan de buitenste laag van de atmosfeer aanwezig zijn, in zich plegen te verenigen. De energie belichaamt zich in een hoeveelheid zuiver gas die zich als een zakje in een minder zuivere atmosfeer beweegt. Als daar gas in de buurt is of er zijn bepaalde ontladingen in de omgeving – beide schijnen mogelijk te zijn – dan steken ze tentakels uit, heel lange tasters, die dan meestal naar beneden gaan omdat in de dichtere atmosfeer nu eenmaal meer van die invloeden voorkomen. Op dat ogenblik lijken ze inderdaad een beetje op uit energie opgebouwde parasolkwallen. Deze wezens reageren voor zover mij bekend is op heel weinig dingen. Wel is opvallend dat ze vaak reageren op uitzendingen van uw eigen maanscheepjes e.d. als ook wanneer anderen in de buurt zijn. Het schijnt dat ze bepaalde hoogfrequente stralingsenergieën, vooral als ze van buiten komen, erg interessant vinden. Van

een bewustzijn in een voor mij begrijpelijke vorm is hier eigenlijk geen sprake. Ik zou dus niet willen zeggen dat zij onder de bewust actieve levende vormen gerekend moeten worden vanuit een menselijk of menselijk geestelijk standpunt.

Als je bezig bent om de atmosfeer te beschouwen met al zijn zichtbare en onzichtbare bewoners, dan valt het je natuurlijk ook op dat je aardgebonden zielen aantreft. Nu blijken die niet van de atmosfeer afhankelijk te zijn. Het zijn geesten. Maar geesten of niet, ze zijn afhankelijk van de mensen. In hun bestaan is, het noodzakelijk om op enigerlei wijze een wisselwerking te krijgen met de omgeving. Dat kan b.v. de dronkaard zijn die probeert iemand anders tot drinken aan te zetten of in de buurt te komen van iemand die een roes heeft om bepaalde emoties daar van op te slurpen. Maar het kan net zo goed zijn dat dergelijke entiteiten druk bezig zijn om een communicatie tot stand te brengen. Ze hebben dan iets wat hen belet zichzelf te aanvaarden zoals ze zijn en dat proberen ze dan op te heffen door a.h.w. verantwoordelijkheden op een ander af te wentelen. U kent die verhalen wel: ineens staat daar een man, meestal met een pij aan, of een heel schone maar zeer doorzichtige dame, die wenkende gebaren maakt, maar niet kan spreken, die iemand meevoert naar een kelder, daar in een hoekje wijst en ja hoor, daar ligt de gestolen schat. Nu zijn het verhaaltjes. Maar het is een feit, dat een entiteit die aardgebonden is heel vaak door iets wat ik wil vergelijken met een menselijk complex tot die aardgebondenheid wordt gedwongen.

Men heeft b.v. een taak verkeerd uitgevoerd en men wil dat herstellen. Men heeft een bepaald gevoel ten aanzien van zichzelf, b.v.: ik moet in gewijde aarde begraven worden. Dat is niet het geval geweest en daarom durf ik niet verder te gaan in de geestelijke wereld, want dan kom ik in de hel, dus moet ik de mensen erop attent maken dat ik ergens begraven lig en erop hopen dat mijn botjes in gewijde aarde komen te rusten. Zo'n entiteit is natuurlijk geestelijk arm, want per slot van rekening, maakt het nu wat uit, of uw winterjas ergens op de asfalt komt of in een motvrije zak? Ik zou gewijde aarde niet eens een motvrije zak willen noemen, want ook daar tiert alles even welig. Het is maar een idee dat je gevangen houdt.

Deze persoonlijkheden zijn dus erg van de mensen afhankelijk. We zullen ook zien dat ze altijd optreden in relatie met de mensheid, zelfs als ze gebruik maken van lagere bewustzijnsvormen. Een aardgebonden geest kan n.l. onder bepaalde omstandigheden een telepathisch suggestief vermogen uitoefenen. Hoe geringer het bewustzijn is waarover men beschikt, hoe gemakkelijker die suggestie kan worden uitgevoerd. Daarom kun je dus gemakkelijker een muis iets laten doen dan een aap. Als je de keus hebt tussen b.v. een beer en een mens, dan neem je de beer, want die heeft een wat lager bewustzijn: die is gemakkelijker met bepaalde suggestie over te halen. Voor aardgebonden wezens zijn allerlei lagere levensvormen die voor suggestie vatbaar zijn een soort werktuig geworden. Een eigenlijke voeding en het oplossen van problemen moeten ze uit de mensheid verkrijgen.

Wie zitten er nog meer in de buurt van aardgebonden geesten? Wij, de reddingsbrigade. Wij maar toeteren en zij maar doorzwemmen in die aardse modder. Wat doe je eraan? Dus ook wij zijn maar voortdurend actief. En dat betekent dat wij ook in die atmosfeer duiken en de invloeden daarvan ondergaan. Dan blijkt ons - en dan heb ik het over entiteiten die tot een lichtere wereld behoren - dat het erg belangrijk is wat, de stemming van de mensen is.

Als mensen werkelijk oprecht gelukkig en oprecht vrolijk zijn, dan is het voor ons alsof er een schijnwerper aanstaat. We kunnen alles beter zien, het gaat allemaal veel vlotter. Maar als er mensen in wanhoop neerzitten in een absolute depressie, zoiets van "morgen barst de bom", dan kunnen wij geen bom voor ogen zien, dan moeten we er gewoon doorheen waden zoals u door de mist. Voor ons geldt, dat we niet gebonden zijn aan de aarde, maar dat onze werkzaamheden voor de geest ons daar vaak kunnen heen brengen.

Nu komen we in dat gevaarlijke gebied waarover sommige sprookjes of science fiction verhalen spreken, maar dat toch veel dichterbij de werkelijkheid ligt dan de meeste mensen beseffen. Er wordt ook door wezens van andere planeten ruimtevaart bedreven. Die wezens komen ook op uw wereld kijken. Als ze hier toevallig komen kijken, dan is voor hen uw atmosfeer ook van betekenis, want die is lang niet altijd precies dezelfde als ze thuis gewend zijn. En zoals je thuis ademt, adem je nergens, zeggen we dan maar in intergalactische termen.

Als je zo'n ruimtevaarder hebt, dan is zijn relatie met de atmosfeer er voornamelijk een van eventuele atmosferische weerstanden, dus de chemische samenstelling. Er zijn wezens, die

b.v. een zwavel-nitrogeen stofwisseling hebben en als daar toevallig zuurstof bijkomt, dan ploffen ze... en niet van woede. Er zijn wezens, die aan een zeer dichte atmosfeer gewend zijn. Zij hebben dus weer iets nodig om in die atmosfeer te kunnen leven. Zo zien we dat hun ruimtevaartuigen zeer sterk worden bepaald door de wijze waarop hun oorspronkelijke atmosferische omstandigheden zich verhouden tot de aardse. Vandaar dat we niet alleen vliegende schotels hebben, maar er zijn ook nog eivormige voertuigen. Er zijn er ook die nog veel platter zijn dan de vliegende schotels. Dat zijn geen schotels meer, maar gewoon vliegende spiegeleieren, want ze hebben een heel groot vlak nodig, terwijl de eigenlijke cabine heel klein is en meestal 2 tot 3 personen hoogstens kan bevatten. Al die wezens zijn bezig op aarde. Voor vele van hen is het vooral belangrijk om water te kunnen tanken.

Andere wezens komen maar eens kijken, ongeveer zoals u een safaripark bezoekt. Weer anderen houden zich bezig met b.v. veranderingen die ze hebben waargenomen in de zon en waarvan ze nu de uitwerking willen zien op de levensprocessen op uw planeet. Zelfs zijn er zeer enthousiaste missionarissen, die voortdurend druk bezig zijn om de aarde te bekeren door de juiste gedachten uit te stralen. Die gedachten zijn heel juist, maar de vertalingen die eruit voortkomen zijn zo typisch menselijk dat hun aanbevelingen soms in het tegendeel schijnen te verkeren. Maar goed, al die entiteiten leven hier dus soms.

Wat kunnen we van hen zeggen? Op de 50 ruimtevarende rassen zijn er ongeveer 4 á 5 die zich zonder meer kunnen bewegen in uw atmosfeer. Er zijn een aantal die de atmosfeer nog zouden kunnen verdragen, maar die een andere stralingsverhouding gewend zijn en daardoor zich op uw planeet verstikt gevoelen of te zwaar belast. Het merendeel van deze wezens zal uw atmosfeer mijden en zich daartegen beschermen. Vandaag of morgen komt u misschien een grote griezels in een ruimtepak tegen. Dan moet u niet denken, dat doet hij om zich te beschermen of om mij aan te vallen, maar: die arme kerel kan in onze lucht niet leven. En dan kijkt u eens naar de fabrieksrook en u zegt: eigenlijk is dat ook geen wonder.

Al die dingen zouden we kunnen samenvatten in het volgende: de aarde heeft een atmosfeer waarvan de samenstelling plus de stralingsverhouding bepalend zijn voor de vorming van stoffelijk leven dat daarin kan bestaan. Gelijktijdig is het eigen trillingsgetal van de aarde (of de kleur: de aarde is een blauwe planeet en geen groene als je erbuiten staat) de resonansmogelijkheid die de communicatiemogelijkheid met de aarde en het vermogen om die aarde af te lezen bepaalt. Al deze wezens hebben er een hekel aan om zich in de dichtste soep te wagen. Ze gaan dus alleen in noodgevallen werkelijk laag. De meeste van hen blijven op een hoogte van ongeveer 3.000 tot 5.000 m., als ze waarnemingen doen. Alleen indien zeer specifieke doeleinden worden nagestreefd komen ze lager en zullen eventueel landen. De werkelijke vaartuigen waarmee men in de ruimte pleegt te werken blijven aan de bovenste rand van de atmosfeer. Dat betekent dat ze zich minstens 30 km boven het aardoppervlak bevinden, meestal meer. In enkele gevallen geeft men er zelfs de voorkeur aan om zich bij de maan op te houden waar geen atmosfeer is en de zwaartekrachtverhoudingen anders liggen, zodat een dergelijk voertuig zich daar gemakkelijker in een zwaartekrachtbaan kan vastleggen, terwijl men zich bovendien gemakkelijker tegen beschouwing kan beschermen, omdat de rotatie van de maan t.a.v. de aarde veel langzamer is. Deze wezens reken ik niet tot de werkelijke bewoners van de atmosfeer, maar aangezien ze er soms optreden, meende ik ze te moeten noemen.

Een laatste punt: alle geestelijke wezen, die tijdelijk of blijvend een binding aangaan met stoffelijke vormen op uw wereld, zonder daarbij een bewustwordingsproces als dat van de mens te volgen, zullen zich te zijner tijd in de atmosfeer bewegen. Voor hen geldt dat de atmosfeer meestal noodzakelijk is om hun uiting mogelijk te maken. Als we denken aan de oude overleveringen betreffende de nereïden die altijd weer boven komen, ofschoon ze in het water leven, dan wordt daar iets gezegd wat nog niet zo dwaas is. Als namelijk een entiteit zich vereenzelvigd met het water, dan heeft zij daarmee ook een relatie aangegaan met de lucht. Dat betekent dat zij de lucht soms nodig zal hebben, ook als die geen levensconditie is voor haar huidig lichaam.

Voor de vuurgeest geldt precies hetzelfde. De vuurgeest heeft contact nodig met de atmosfeer: zonder dit kan hij zijn verschijnselen niet tot stand brengen.

De aardgeesten zijn sterk afhankelijk van invloeden die mede door de atmosfeer worden overgebracht. En moeten we niet denken aan aardmannetjes, het feeëvolk e.d., maar we

moeten denken aan de krachten die leven in bergen, in bomen, die zich met bepaalde stukken land (soms een eilandje of iets dergelijks) een voelen. Deze ondergaan de inwerkingen van de atmosfeer soms als vijandig, soms als gunstig. Bij hen is een reactie op het geheel dus sterk afhankelijk van de ogenblikkelijke situatie. Voor de mens zijn deze elementalen op het ogenblik van weinig belang, omdat ze niet tegen de veelheid van de mensen op kunnen en vooral ook niet tegen de intensiteit waarmee dezen allerlei gedachten uitstralen.

Ik meen, dat ik hiermee een redelijk beeld heb gegeven van alles wat men zo'n beetje aan levende wezens in de atmosfeer zou kunnen tegenkomen. Ik heb alle zuiver stoffelijke wezens, die tot de bewoners behoren terzijde gelegd. Ik wil een kleine uitzondering maken: Er zijn namelijk groepsmentaliteiten in bepaalde insectenvolken. Denk eens aan de bijen, de mieren en aan al die andere insectenvolken die massaal leven en in feite een groot gemeenschappelijk bewustzijn hebben dat zo sterk is, dat het tevens optreedt als een directief voor alle delen van die gemeenschap. Dergelijke vormen bestaan buiten het volk en meestal er boven. Ze bewegen zich op een afstand van 50 cm. tot ongeveer 10 m. boven het aardoppervlak, hoger komen ze meestal niet. Ze dirigeren deze wezens en zijn zeer ontvankelijk voor bepaalde emotionele uitstralingen.

Als b.v. soldados (een soort trekkende vechtmieren) worden geconfronteerd met doodsnood, omdat een paar verkenners toevallig een slachtoffer hebben gevonden, dan zie je op de emotionele golf ineens het grootste gedeelte, soms zelfs het geheel van de marskolonne de richting veranderen in de richting van deze emotie. Blijkt dat die emoties op verschillende niveaus liggen, dan gaan de mieren gewoon recht door totdat er op één punt een zeer sterke emotie komt. bijvoorbeeld: zeg, men heeft 50 kleine dieren te pakken en ineens krijgen ze een groot dier (een paard of een koe), dan zal de emotie daarvan waarschijnlijk zoveel sterker zijn dat ze ineens van richting veranderen en tijdelijk convergeren naar de spits. Dan zien we als gevolg daarvan ook vaak dat ze hindernissen overwinnen die ze normaal vermijden. Zo blijkt dat soldados, die langs een rivier marcheren, wanneer aan de overkant een luipaard een prooi slaat, ineens afbuigen en dat ze daarbij het verlies van de helft van het volk voor lief nemen, alleen om in de richting van het doodssignaal te gaan. Dat is heel opvallend. Dergelijke entiteiten zijn in zekere zin aan de atmosfeer gebonden, omdat ze verbonden zijn met die volkeren. Hun voornaamste richting wordt bepaald door emoties. Emotionele tendensen zijn sterk. Denkbeelden beïnvloeden hen bijna niet. Het gehele bewustzijn schijnt verder als een automatisme te reageren en ik denk, dat je het gelijk kunt stellen met het bewustzijn van lagere diersoorten. Ik heb dat er nog even bijgenoemd, dan heeft u dat ook.

DISCUSSIE

❖ *Hoe kan de aardgebonden geest zich manifesteren? Direct of doorgebruik te maken van een astrale schil?*

Een aardgebonden geest heeft over het algemeen zijn astraal voertuig bij zich, daarvan kan hij geen afstand doen. Dus kan men zeggen:

a. een aardgebonden geest beschikt altijd over een astraal voertuig

b. een aardgebonden geest kan zich op vele manieren manifesteren. Hij kan gebruik maken van trillingen, hij kan zich visueel manifesteren, maar hij kan ook lampjes laten branden en laten uitgaan. Hij kan kloppen: hij kan dus spanningen in materiaal veranderen. Daarnaast kan hij ook proberen iemand te beïnvloeden. Zodra een persoon een fluïde heeft dat voor zo'n aardgebonden geest voldoende is om zich van extra levensenergie te voorzien, kan hij zich ook als een zichtbare vorm of gestalte manifesteren.

❖ *Kan de groepsgeest van b.v. mieren zich via een medium tot de mensen richten?*

Ik betwijfel dat ten eerste. Als je je namelijk via een medium tot de mensen gaat richten, dan zul je in de eerste plaats moeten beschikken over een vergelijkbaar denksysteem. Onze eigen ervaring wijst wel uit dat, als je iets over een bepaalde sfeer probeert weer te geven je op allerlei moeilijkheden stuit. Je komt dan in allerlei vergelijkingen terecht. Maar omdat je de menselijke begripswereld kent, kun je die corrigeren zodat er althans nog enige vergelijkbaarheid met de oorspronkelijke opzet is. Als u het heeft over de groepsgeest van b.v. een mierenvolk, dan leeft die in een totaal ander bestaansconcept met geheel andere

drijfveren en bovendien met een heel andere vorm van bewustzijn, die m.i. wel wat lager ligt dan van de gemiddelde menselijke geest. Het is misschien een gek verhaal, maar er was iemand die zei: kan er nu niet eens een hond doorkomen? Dat hebben we toen geprobeerd, maar alles wat eruit kwam was: waf, waf. Dat kwam doodgewoon omdat de indrukken van de hond door de mens altijd werden vertaald in geblaf, terwijl de hond niet in staat was zijn emoties, die voor hem veel belangrijker zijn dan zijn denkprocessen, om te zetten in een uiting waarmee een mens iets kan doen. Dus mijn antwoord moet hier zijn: neen.

❖ *Kennen de door u onderscheiden elementalen ook een ontwikkelings- of incarnatiecyclus?*
 Zij kennen wel een ontwikkeling, maar ik geloof dat je die niet altijd met een incarnatiecyclus kunt vergelijken. Ik zeg: niet altijd. Het is namelijk mogelijk dat een elementaal onder bepaalde omstandigheden een menselijk voertuig adopteert. Op het ogenblik dat dit gebeurt, begint hij met een menselijke incarnatie en dit impliceert dan meestal het ontstaan van een incarnatiecyclus. Maar de doorsnee elementaal groeit. Hij groeit in ervaring en daardoor in vermogen, in kracht. Er komt een ogenblik dat hij een zodanige identificatie kan bereiken met de materie en de ontwikkelingsprocessen van de materie dat er een tijdsbewustzijn ontstaat dat niet meer vergelijkbaar is met het menselijke, maar dat daardoor wel weer grote samenhangen in de kosmos doet zien. Als dat ontstaat, kan die entiteit zich dus losmaken van de materie en in plaats daarvan zijn hele bewustzijn en beleven gaan enten op bepaalde kosmische procedure. Dat schijnt dus een bewustwordingsgang te zijn die eindelijk kan leiden tot dezelfde resultaten die een mens met een incarnatiecyclus kan bereiken. Ik zeg "schijnt", want ik heb het zelf nooit kunnen constateren, maar naar men zegt is dit zo.

❖ *Zijn mieren en dergelijke insectenvolkeren gedegeneerde vormen van eertijds mislukte hoge bewusten?*

Bij mierenvolkeren is er een periode geweest (die ligt voor de menselijke) waarin zij in staat waren - nog altijd wel in groepsbindingen - een soort beschaving te kennen. In die tijd hebben we dus ook insecten gekend die aanmerkelijk groter waren dan heden ten dage. Mieren zo groot als een takshond kwamen voor. Die hadden inderdaad een soort samenleving. In die samenleving was kennelijk het bewustzijn nog niet zo sterk gebonden aan de gemeenschap als dit nu het geval is. Er was dus een grotere persoonlijke vrijheid. Het schijnt dat die gemeenschappen, o.m. om hun voortbestaan mogelijk te maken tijdens een soort ijstijd, zijn gekomen tot een steeds verdergaande functionele indeling waardoor op den duur zelfs de seksualiteit aan de doelmatigheid werd opgeofferd. En dat betekent, dat bepaalde belangrijke drijfveren eigenlijk wegvielen en dat taakvervulling de plaats ging innemen van de seksuele drijfveer. Dat heeft weer geleid tot een zo vergaande specialisatie dat dergelijke volkeren niet meer kunnen bestaan, tenzij ze als een eenheid functioneren. Dit betekent een steeds verdergaande afstemming op elkaar, wat weer impliceert, zoals u waarschijnlijk weet, een steeds verder samengaan waarbij algemene prikkels bepalend worden voor de reactie van een geheel volk. Om u een voorbeeld te geven: Bijen hebben altijd wachters. Op het ogenblik, dat een bijenkorf wordt aangevallen, beginnen de wachters een geurstof af te scheiden. Die geurstof brengt de gehele korf zodanig in beroering en verwarring dat bij alle werksters nieuwe instincten kenbaar worden. Normaal is dat voedsel vergaren, broed verzorgen en dergelijke dingen. Nu ineens zie je dat veranderen. Ook de taal (de looptaal, een bewegingstaal, dat is de enige taal die ze hebben) verandert plotseling van karakter. We zien dat alle werksters die een angel hebben die omhoog steken zelfs zonder dat er een vijand in de buurt is en daaruit begint een mierzuurachtige stof te druppelen.

De gehele korf is dan in beroering. Dat betekent, dat ze zich allemaal klaarmaken voor de verdediging. Zodra nu het gevaar is geweken, zullen de wachters de geurstof niet meer afscheiden. De korf blijft nog wel een lange tijd in beroering, maar langzamerhand blijkt de geurstof in een steeds sterkere verdunning voor te komen en dat betekent dat iedereen langzaam weer aan zijn eigen taak begint. De dreighouding valt dan weg enz.. U ziet, het is gewoon noodzakelijk om dat er nu eenmaal niet voldoende soldaten zijn.

Kijk je naar een mierenkolonie, dan is het weer heel anders. Bij de mierenkolonie kennen we namelijk de gespecialiseerde soldaten. Daarnaast kennen we de koningin, de verzorgsters (grotere mieren die we ook wel de raad noemen), die voortdurend contact hebben met de koningin die bezig is de vruchtbaarheid van het volk te vergroten. Dan zijn er de werksters. Als hier een aanval is, dan wordt ook een geurstof afgescheiden waardoor er een zure lucht ontstaat. Vanaf dat ogenblik zien we alle strijdbare mieren (voorlopig alleen de soldaten) naar

de uitgangen gaan en ook de bovenste gangen bezetten. Als je dan een stokje in de mierenkolonie zou steken, zie je dat ze onmiddellijk beginnen te spuiten. Het is alsof er kleine fonteintjes van mierenzuur aan het spuiten zijn. Ondertussen zijn de werksters bezig de poppen in veiligheid te brengen, de kweek (ze hebben een soort schimmelkweek) zoveel mogelijk te beschermen en eventueel zelfs de gangen die daar naartoe leiden, deels af te sluiten. Er is een veel grotere taakverdeling. Bij de termieten is die taakverdeling zelfs nog groter. Hier is het weer een gespecialiseerde, in vele geslachten bepaalde eigenschap van elk diertje afzonderlijk die zijn functie in het geheel bepaalt. Alleen indrukken die voor het geheel werkelijk van belang zijn, kunnen een afwijken van die taak bewerkstelligen, maar altijd nog volgens een vastliggend patroon. De entiteit, die daarover de baas is, is helemaal in gesteld op deze automatismen.

❖ *Is hier geen sprake van een mislukt experiment van onze aarde?*

Dat is een gevaarlijke stelling, want dan kom je ook tot de vraag, of de huidige mensheid ook gerekend moet worden onder die mislukte experimenten, omdat de mensheid kennelijk niet in staat is gelijktijdig een grotere vrijheid van bewustzijn te verwerven en toch het noodzakelijke zelfrespect en de noodzakelijke houding voor zelfbehoud te bewaren.

❖ *We zijn misschien op weg daar naartoe.*

Die mogelijkheid is niet uitgesloten, maar het is geen noodzaak. Ik geloof dat elke soort een periode doormaakt waarin ze dominant kan zijn en dat die dominantie is gebaseerd op aanpassingsvermogen. Zodra dat aanpassingsvermogen faalt, zien we meestal in een zeer korte tijd ofwel de gehele soort verdwijnen, dan wel een terugvallen tot betrekkelijk stompzinnige gemeenschappen, die dan door andere meer denkende wezens kunnen worden gedomineerd en die alleen in een eigen milieu iets van hun oorspronkelijke inhoud kunnen bewaren. Dit geldt voor iedereen en alles. Er zijn heel wat meer voorbeelden dan alleen de mieren- en bijenvolkeren, dus de insectenwereld.

❖ *De insectenwereld is dus niet een geheel afgescheiden groep van de andere dierenvormen, die misschien een evolutiefase vroeger zijn ontstaan.*

Neen, want als we gaan kijken wanneer de insectenvormen voorkomen, dan komen we toch tot de conclusie dat er in die tijd al amfibische levensvormen bestonden, dat er al plantaardig leven bestond en dat pas daarna zich enkele kleine levensvormen gaan ontwikkelen tot meestal parasieten die dan weer het aanschijn geven aan het insectenleven. Het insectenleven is dus in bepaalde oervormen wel heel erg oud. Het gaat voor het algemeen aangenomen beginpunt van de mens in ieder geval, maar aan de andere kant kunnen we ook weer niet zeggen: het is een afzonderlijke fase want ze hebben gelijktijdig bestaan. In de tijd dat de reuzenhagedissen de wereld beheersten waren er wel insecten, maar er waren ook al mensen. Dat vergeet men altijd. Er waren allerlei warmbloedige dieren. In die periode was er b.v. een paard, de voorvader van de huidige paarden, alleen was dat beest heel erg klein. Nog kleiner dan de soort die ze op het ogenblik in Argentinië telen. De hondachtigen waren er toen ook al. Dat waren kleine roofdieren, die eigenlijk doen denken aan een uitgegroeide rat. Daaruit ontstaat een bijna kaal, terriërchtig wezen dat zich gaat ontwikkelen in de richting van de wolfachtigen en later tot de hond die we nu hebben. Als je dat allemaal bekijkt in die ontwikkeling, dan loopt alles eigenlijk parallel. Steeds zien we dan dat een bepaalde soort domineert en dan op de een of andere manier wordt verdrongen of verdwijnt. Op het ogenblik is de mens bezig om vele diersoorten te laten verdwijnen. Maar wat de mens waarschijnlijk minder goed beseft, is dat hij gelijktijdig levenscondities gaat scheppen waardoor andere soorten leven weer bijzonder grote mogelijkheden krijgen en wel eens een versnelde ontwikkeling zouden kunnen doormaken, die misschien zelfs de mens in gevaar zou kunnen brengen.

❖ *U bedoelt dat de mensen over duizenden of miljoenen jaren als kaboutertjes zullen rondlopen?*

Dat is helemaal niet nodig. Het kan net zo goed zijn dat de mens uitsterft. Neem nu maar de sauriërs. Die zijn uitgestorven. Wat daarvan is overgebleven zijn nog enkele reuzenhagedissen zoals de verschillende soorten varanen. Maar dat zijn toch eigenlijk vormen die nooit zo zijn uitgegroeid als de verschillende sauriërs. Als je dat zo bekijkt, kun je niet zeggen: de mensen zullen dan zo klein worden als kaboutertjes. Je kunt wel zeggen: er zullen soorten ontstaan die t.a.v. de mens en de menselijke samenleving een beter reactievermogen hebben en die waarschijnlijk een lange tijd de mens als een soort prooi zullen behandelen. Indien dat gebeurt, kan dat de menselijke samenleving weer terugdringen in een soort formalisme

waardoor het eigenlijk nog kwetsbaarder wordt en de gemeenschap zichzelf niet meer kan ontwikkelen en dan is het maar de vraag wat ervan terecht komt. Mierenvolken, helemaal niets of desnoods misschien na miljoenen jaren degeneratie: kaboutertjes.

❖ *Is het dan mogelijk voor de menselijke geest om dan andere vormen te kiezen?*

De menselijke geest reageert dan als volgt. Als ik moet incarneren, dan incarneer ik in die vorm en in die omgeving welke mij een redelijke mogelijkheid geeft om mijn persoonlijkheid tot uiting te brengen en als ik iets bewuster ben, mij bovendien de mogelijkheid biedt mijn ervaringen zodanig aan te vullen dat ik met een groter en evenwichtiger bewustzijn in de geest kan reageren op de totaliteit van de kosmos.

❖ *Die geest is dus niet aan het stoffelijke menselijke lichaam zozeer gebonden?*

Wel neen, kom nou. Dat heeft men altijd verteld, maar waarom eigenlijk? Ik geloof, dat de mens zijn eigen vorm verheerlijkt omdat hij begrijpt dat, als hij zijn geestelijke vermogens wil verheerlijken, hij veel minder kansen heeft.

❖ *Wat bedoelt u met leven in een andere dimensie: tijd, lengte, transformatie?*

Als ik zeg: leven in een andere dimensie, dan bedoel ik dat een dergelijk wezen deels bestaat en waarneemt in uw wereld en daarnaast in een andere waarde van die wereld, welke voor u niet waarneembaar is en die in sommige gevallen inderdaad een kwestie van duur kan zijn. Ik weet, dat er entiteiten bestaan voor wie duur een normale dimensie is. U kijkt b.v. naar een glas en zegt: dat is een mooi glas, het is zo geslepen, het is rond, het heeft een voet. Maar zo'n entiteit zegt nog erbij: ... en dat leeft drie jaar of drie dagen. Hij ziet de duur van het bestaan erbij. Dat zit er gewoon aan vast. Dat is één van die dimensies. Maar er zijn ook andere dimensies die samenhangen met b.v. het energieverloop. Dan zegt men: Dat voorwerp bevat energie tot over zoveel tijd en dan is het uitgewerkt. Dat is weer geen tijdsdefinitie. Het kan dus niet overzien worden, maar je ziet de golving van energie die in een bepaalde vorm optreedt. Volgens mij is dat dan ook een dimensie. Er zijn nog verschillende andere, maar daarvoor heb ik hier geen passende omschrijving. Je zou het zo kunnen zeggen: er zijn wezens die een mens kunnen zien zoals hij is nu op dit moment, maar die gelijktijdig daarbij het totaal zien van zijn intern functioneren en ook nog het totaal van de invloeden welke die mens naar buiten toe heeft. Dat zijn dus heel complexe beelden, die kun je je haast niet voorstellen. Er zijn entiteiten, die dat vermogen hebben. En als ze dit vermogen hebben - ongeacht of ze een bewust zijn hebben om iets ermee te doen of niet - dan mogen we m.i. zeggen dat ze een ander dimensionaal bewustzijn hebben.

❖ *De menselijke geest is niet vormgebonden. Dat houdt dus in, dat het menselijk besef vrijgelaten kan worden en dat een geest alles kan zijn.*

Dat is volkomen waar. Een geest kan zich met alles verbinden. Maar we moeten dan weer rekening houden met de eigenschappen van die geest. We zeggen dan: ofschoon de mogelijkheid bestaat dat die geest zich met alle dingen verbindt (b.v. een microfoon, een tafelkleedje, een lamp), zal die geest zich over het algemeen verbinden met die vorm, die welke voor hem een bepaalde betekenis en een mogelijkheid inhouden.

❖ *Ook de dierenwereld (verder onverstaanbaar).*

Inderdaad. Maar alweer, als je een menselijke geest hebt, dan ben je gewend, jezelf te beschouwen vanuit de wereld en niet alleen de wereld vanuit jezelf. Dan lijkt het, me zeer twijfelachtig of je genoeg zou nemen met een bestaan dat zeer door instincten wordt geregeerd dus veel minder persoonlijke beslissingsvrijheid heeft en gelijktijdig het besef wordt beperkt tot de ervaring van de wereld terwijl het "ik" zelf in die wereld niet meer definieerbaar is. Ik geloof niet, dat dit vaak zal gebeuren.

❖ *Misschien niet als een incarnatie, maar wel als een nieuwsgierigheid.*

Ik durf daarop geen beslissend antwoord te geven. Wat u zegt is denkbaar, maar voor zover ik weet is dat nog niet gebeurd. Nu moet u ook begrijpen dat iemand, die zich met leven verbindt. (dus bezielend wordt voor dat leven) ook verplicht is om die binding de gehele duur van het levensproces te aanvaarden. Je kunt niet zeggen: ik kom even een experiment doen en ga dan weer weg. Dan kun je dat veel eenvoudiger doen door gewoon een geestelijke band te leggen zonder een identificatie. Je kunt dan uit een leven veel leren.

❖ *Maar kan er niet op een bepaald moment een wisselwerking zijn?*

Een wisselwerking bestaat er altijd. U weet het waarschijnlijk zelf niet, u zult het later eens gaan beseffen, maar u leeft in een wereld waarin om u heen allerlei andere geestelijke werelden bestaan. Als u tegen een geest aanloopt, dan heeft u misschien alleen maar kippenvel. Maar het is een wisselwerking. Het kan zijn dat de geest bij u komt en u een signaal geeft. Dan begint u ineens anders te schakelen, u denkt anders en u zegt: ik heb een idee! Maar dan is het niet een idee dat een ander u heeft gegeven, maar het is het resultaat van uw reageren op een prikkel die een ander uit de geest u heeft gegeven. Die wisselwerking bestaat er voortdurend.

❖ *Maar als je zelf groot genoeg bent, zou je je daarvan dan niet bewust zijn?*

Ongetwijfeld word je je, daarvan bewust. Maar als je het hebt over de mensheid, moet je uitgaan van de gemiddelde mogelijkheid van die mensheid. Dat doe ik dus in het onderwerp, anders gaan we ons bezighouden met allerlei mogelijkheden. Dan zouden we zelfs erover kunnen debatteren, of het mogelijk is - misschien niet in deze dimensionale verhouding, maar in een soort parallel universum - dat de maan van schapenkaas is gemaakt. Mogelijk is het wel, maar waarschijnlijk is het niet. En dan komen we tot een absurde gevoerde definitie van iets wat misschien eens mogelijk zou kunnen zijn. Ik heb opzettelijk geprobeerd met te beperken tot datgene wat ik weet.

❖ *Staan de energie etende wezens nog aan het begin van hun ontwikkeling?*

Dat zou ik niet zo willen formuleren. Als het gaat om menselijke energieën, dan kunnen we zeggen dat het over het algemeen geen wezens van hoge ontwikkeling zijn, omdat ze zich - bewust of onbewust - parasitair gedragen. Maar als het gaat om hoge wezens welke in hoge luchtlagen leven en die door stralings- of potentiaalenergieën uit de omgeving opnemen of zelfs warmte energieën omzetten, dan zou ik zeggen: dat is toch een normaal levensproces. Dan staan ze toch niet aan het begin van een ontwikkeling. U zegt toch ook niet dat de mens aan het begin van zijn ontwikkeling staat, hoop ik? Toch leeft de mensheid in wezen uit al datgene wat ze uit haar omgeving tot zich neemt en dus aan zich ondergeschikt maakt en verandert.

❖ *Bedoelt u daarmee te zeggen dat het helemaal geen verschil maakt, of er nu een sterke verdichting heeft plaatsgevonden zoals in het stoffelijke menselijke lichaam of dat het een geheel eigen situatie is?*

Ik geloof dat het enig belangrijke is: het bewustzijnsproces dat zich in een dergelijk voertuig kan afspelen. Maar ik beoordeel het natuurlijk vanuit een geestelijke kant, dat is altijd een beetje anders dan de menselijke kant. Materie op zichzelf komt ook in vele verschillende verdichtingen voor. Waarom zou nu een gasvormig lichaam minder intelligentie kunnen bevatten dan een lichaam als het uwe: een biologisch gevormd lichaam? Waarom zou er geen Golem kunnen bestaan, gemaakt uit klei en beziel misschien door een woord en een zegeltje waarin net zoveel bewustzijn schuilt als in al die andere vormen? Het is het bewustzijn dat bepalend is voor de persoonlijkheidswaarde, niet de vorm.

❖ *Maar die ontwikkeling zou er op duiden dat in het begin alleen ijle vormen bewustzijn zouden hebben waarvan een verdichtingsproces plaatsvond waarbij materie enz. enz.*

U vergeet hier één ding: in het begin van het bestaan van de aarde waren dergelijke elementale vormen praktisch het enige leven (het bewustzijn) dat, op een wereld als de uwe kon bestaan, buiten het eigen bewustzijn van de aarde zelf. Maar dat betekent wel dat ze een veel langere ontwikkeling achter zich hebben dan u. Bovendien hebben ze een gemiddelde levensduur die meestal heel wat langer is dan de uwe, zodat ze veel meer ervaringen kunnen opdoen. Dat zou dus impliceren dat ze verder gevorderd zijn op dit ogenblik dan de mensheid. Maar dat geldt weer niet, voor alle vormen, dat zal ik erbij zeggen, maar voor sommige ongetwijfeld.

❖ *Zijn de mensen wellicht vroeger ook luchtbewoners geweest met een ijl gasvormig lichaam?*

Neen, dat is niet het geval geweest. De mensen hebben voor een deel ook wel als elementalen een tijdje bestaan, maar er zijn ook heel veel incarnaties in de menselijke vorm die voordien in andere, zeer primitieve vormen hebben bestaan elders 'n de kosmos. Zelfs in de ledige ruimte komen nog wel wezens voor die in zich een zeker bewustzijn en levensvatbaarheid hebben. Maar het is wel zeker, dat als men eenmaal begint met een ontwikkeling (dat kan zijn dat iemand bij de eerste robachtigen terecht is gekomen bij wijze van spreken) men het geleerde het gemakkelijkst kan toepassen onder vergelijkbare condities met grotere mogelijkheden.

❖ *Kan men zeggen dat stof eigenlijk verdichte geest is?*

Dat zou ik niet graag zeggen, want dan moet de geest als ze verdicht is er ook maar heel lelijk uitzien zo nu en dan. Laten we het liever anders zeggen: stof is verdichte energie. De geest, als een andere energievorm, kan zich daarmee verenigen zonder daaraan gebonden te zijn. De geest echter is een permanente vorm, terwijl de, stof een zich voortdurend omzettende, vorm van energie is waarbij altijd weer zowel energie als de samenstelling van het geheel zich zal wijzigen.

❖ *Is dat in de ontwikkeling der mensheid voornamelijk het geval geweest waardoor we nu in de stof terecht zijn gekomen?*

Ik geloof, dat de grootste behoefte die tot de stoffelijke ontwikkeling aanleiding werd eigenlijk voortkwam uit de behoefte om de beelden, die voortdurend wisselend waren en waarin men eigenlijk geen zekerheid en vastheid kon vinden te vervangen door ervaringen, die blijvend waren en die aan een vaste maatstaf gebonden konden worden. Daarna heeft men die maatstaven belangrijker geacht en kwam het tot een ontwikkeling die, een voortdurende confrontatie met vaste maatstaven en waarden noodzakelijk maakten. Ik denk, dat wij ons op dit moment in die fase bevinden. Ik vermoed, dat als wij zo ver zijn gekomen dat ons bewustzijn van wetmatiger en realiteiten, die ook buiten ons bestaan groot genoeg is geworden, wij - als we weer eens incarneren - dat zullen doen in misschien een gasvormig lichaam of een energielichaam, maar dan wel met menselijke kwaliteiten, dus met een bewustzijn dat op z'n minst genomen gelijk is aan de mogelijkheden die in de mens op dit moment zitten.

❖ *Mag een mens gebruik maken van alle bestaansvormen die hij erkent en herkent in zijn leven op aarde, positief en negatief?*

Ik zou het misschien zo kunnen zeggen: positief en negatief zijn in feite bepalingen die wij menselijk gebruiken, waarbij we meestal vergeten dat de positiviteit alleen kan ontstaan, indien daartegenover een negatieve waarde van vergelijkbare intensiteit staat, anders kan het andere niet positief zijn. Dus is het een balans. Als je in jezelf te maken hebt met vele vormen en mogelijkheden, dan is de enige waarde waardoor die balans voor jezelf kan worden bepaald je eigen bewustzijn. Met andere woorden: Datgene wat de mens diep in zichzelf als juist erkent, is voor hem juist: het is dus als ervaring belangrijk en noodzakelijk. Dat wat de mens diep in zichzelf - dus niet oppervlakkig geredeneerd - verwerpt aan vormen, aan mogelijkheden, aan belevingen, is op dat moment voor hem niet juist. Maar dat is alleen een positief of negatief bepalen t.a.v. zijn eigen wezen en wel op dit moment in de ontwikkeling van het ego.

NAREDE

Wij hebben geprobeerd om het een en ander te zeggen over levensvormen in de atmosfeer. Als we daarmee bezig zijn, dan beseffen we maar al te weinig dat die atmosfeer gelijktijdig nog zoiets is als de aura van de aarde. Want ook de aarde is ergens een levend wezen, ook als die voorstelling van leven niet harmoniseert met hetgeen u daaronder pleegt te verstaan. Maar het bewustzijn is er, er is reactievermogen, er is een tijdsbesef, zij het een totaal andere dan het uwe. Ook dit is leven. Dat impliceer dus wel dat wij, wanneer wij in de aardatmosfeer leven, bewust of onbewust mede geconditioneerd worden door de levensprocessen van de wereld waarop we ons bevinden. Daarom kiezen we vaak een wereld, aangetrokken door de totale uitstraling van die wereld. We zullen dan in de beperkingen, die de uitstraling gelijktijdig voor ons betekent, zoeken naar die vorm waarin voor ons de meest aanvaardbare ervaringsmogelijkheid ligt.

Ook wij dwalen. Ook wij zoeken. Ook wij allemaal, wij zijn ergens op weg naar het onbekende. En dat geldt voor elke levensvorm die we in de aardatmosfeer of waar dan ook in de kosmos kunnen aantreffen. We zijn allemaal op weg naar een onbekend doel. Eens zullen we dat bereiken en dan zullen we weten wat het is, maar tot op heden is het steeds een verder gaan. Soms lijkt het wel, of de ontwikkeling op zich het doel is van ons bestaan. Maar wij kunnen ons niets grenzeloos voorstellen en daarom denken we dat er een ogenblik zal komen waarin het bewustzijn volledig genoeg is. Er moet een verandering in plaatsvinden. Als we kijken naar de vormen zoals ze zich ontwikkelen, dan wordt wel duidelijk dat, als een vorm haar optimale mogelijkheden heeft bereikt en zich niet verder meer kan ontwikkelen op die manier, er dan een mutatie optreedt. Vaak een spontane sprongmutatie: er ontstaat ineens een andere vorm,

waardoor de ontwikkeling verder kan gaan in een licht afwijkende richting. Ik denk, dat dit voor ons ook het geval zal zijn tot het ogenblik dat we zeggen: nu weten we niet waarin we moeten veranderen, nu existieren we. En wat die existentie zal zijn, weet niemand. Maar één ding is zeker: ook dan zullen we nog leven in een atmosfeer. Niet meer die van de aarde. Misschien in de directe goddelijke emanatie: de uitstraling van dat onbekende Niets dat in zichzelf toch ook wel een wereld zal zijn en dat we God noemen.

Maar hoe het ook zij, we zijn op het ogenblik op weg. En als we op weg zijn, moeten we begrijpen dat er rond ons allerlei leven bestaat. Trek u er verder niets van aan. Het kan best zijn, dat er een hoofdverkeersweg van Zomerland door uw badkamer loopt. Maar de entiteiten van Zomerland trekken zich niets van u aan, dus trekt u zich niets van hen aan. U leeft in een wereld waar om, u heen zoveel levensvormen aanwezig zijn, zoveel invloeden en uitstralingen die voor u geen rol spelen, dat u met het besef dat ze er zijn kunt volstaan.

Er zijn invloeden en vormen, maar ik leef in mijn eigen wereld, ik leef mijn eigen bestaan. Goed en kwaad zijn dingen die ik voor mijzelf moet hanteren, omdat ik voor mijzelf nu eenmaal een oordeel moet vellen en op die manier mijn eigen ontwikkeling een bepaalde richting moet geven. En wat het met al die anderen is, dat gaat mij dan verder niets aan. Misschien dat datgene wat ik goed noem voor die luchtgeest daar boven kwaad is of omgekeerd. Maar wat interesseert het mij? Die luchtgeest existeert en zal zijn eigen ontwikkeling nastreven en ik ook. Als u dadelijk in de geest bent, gaat het nog precies hetzelfde. Als je in Zomerland bestaat, dan zijn er zoveel sferen die je niet kunt kennen direct om je heen, dan is er zoveel leven om je heen dat je niet ziet, dat je gewoon verder gaat met je eigen wereld en langzaam maar zeker je ook daar weer bovenuit worstelt, totdat je - zoals dat heet - de poort hebt gevonden: met andere woorden de vernieuwing van begrip waardoor je een grotere wereld kunt aanvaarden. Dat is waar het bij ons om gaat.

Als ik deze discussie kort mag beëindigen, dan zou ik willen zeggen: beste vrienden, overal is leven. Overal is besef. Wij hebben te maken met onszelf, ons leven en ons besef. Daarvoor zijn wij verantwoordelijk. Daarmee kunnen wij bewust werken en streven en daarom is dat onze zaak. En als we daar het beste van maken, dan komt het andere vanzelf wel. Als wij op de juiste manier streven: ach, dan komen we in harmonie met zoveel krachten die gelijk gestemd zijn, dat we misschien sneller opschieten dan we voor onszelf ooit mogelijk hadden geacht. En dan kunnen dat natuurgeesten zijn, het kunnen soms zelfs aardgebonden geesten zijn, dat kunnen allerlei krachten zijn, dan geeft het ook niet welke krachten het zijn. Als ik naar het licht toe ga, dan is het niet belangrijk wie mij helpt. Het is alleen belangrijk dat ik die weg zelf heb gekozen en dat ik hen, in de overtuiging dat hij juist is voortdurend blijf gaan, totdat ik mijn doel heb bereikt.

Met deze kleine beschouwing zou ik dan de bijeenkomst voor u willen besluiten. Ik wens u nog toe, dat u zich allemaal een beetje beter bewust wordt van de bezielde wereld waarin u leeft en dat u daardoor de bezieling in uzelf beter zult vinden om vanuit uzelf in uw eigen besef en juistheid te leven naar een steeds groter geluk en steeds grotere bereiking.